

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cererea nr. 64399/11
Valeriu TOMA
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită la 22 februarie 2022 într-un Comitet alcătuit din:

Branko Lubarda, *Președinte*,

Jovan Ilievski,

Diana Sârcu, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere :

cererea (nr. 64399/11) *versus* Republica Moldova, prin care un cetățean moldovean, dl Valeriu Toma („reclamantul”), născut în anul 1957 și care locuiește în Mereni, fiind reprezentat de către dl V. Postolache, avocat în Chișinău, a sesizat Curtea la 7 octombrie 2011 în baza Articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”),

decizia de a comunica Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”), reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari, plângerile bazate pe Articolul 6 § 1 din Convenție, privind lipsa citării la ședință și nemotivarea deciziilor judecătorești, și de a declara restul cererii inadmisibil,

observațiile părților,

După deliberare, adoptă următoarea decizie:

OBIECTUL CAUZEI

1. Cererea se referă la lipsa citării la ședința instanței de fond în cadrul unui proces privind înlocuirea amenzii aplicate reclamantului. De asemenea, ea se referă la pretinsa motivare insuficientă a deciziei instanței de apel.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei decizii a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

2. Reclamantul a fost amendat pentru depășirea vitezei. Ca urmare a neplății amenzii în cadrul termenului de treizeci de zile prevăzut de lege, polițistul responsabil de caz a solicitat Judecătoriei Botanica (Chișinău) să înlocuiască amenda cu retragerea permisului pentru o perioadă de șase luni, în conformitate cu art. 34 alin. (5) din Codul contravențional. La 24 februarie 2011, în lipsa reclamantului de la ședință, instanța a admis cererea respectivă. Ea a stabilit că amenda nu fusese plătită în cadrul termenului legal de treizeci de zile.

3. La 12 aprilie 2011, în urma recursului depus de către reclamant și în prezența reprezentantului său, Curtea de Apel Chișinău a confirmat hotărârea instanței inferioare. Ea a considerat că reclamantul fusese citat „legal” pentru a se prezenta în fața primei instanțe. De asemenea, ea a reținut că reclamantul fusese informat despre amenda aplicată, deoarece el semnase procesul-verbal cu privire la contravenție. În final, Curtea de Apel a considerat că argumentul reclamantului referitor la plata amenzii după pronunțarea hotărârii primei instanțe nu era relevant, deoarece termenul de treizeci de zile nu fusese respectat.

4. Invocând Articolul 6 din Convenție, reclamantul s-a plâns de faptul că nu a fost citat în modul corespunzător pentru a se prezenta la ședința instanței de fond. În baza aceluiași Articol, el mai susține că instanța de apel nu a răspuns în mod corespunzător la argumentul său bazat pe lipsa citării lui în fața primei instanțe.

APRECIEREA CURȚII

5. Curtea reține că procedurile interne s-au referit la înlocuirea unei amenzi aplicate în urma comiterii unei contravenții prevăzute de Regulamentul circulației rutiere.

6. Ea reamintește că a stabilit deja, într-o cauză împotriva Republicii Moldova, că contravențiile rutiere pedepsite cu amenzi sau cu suspendarea permisului de conducere intrau în sfera penală a Articolului 6 din Convenție (*Igor Pascari v. Republica Moldova*, nr. 25555/10, §§ 20-23, 30 august 2016). În prezenta cauză, ea consideră că nimic nu îi permite să devieze de la această abordare.

7. În continuare, Curtea reamintește că Articolul 6 din Convenție se aplică pe tot parcursul procesului penal, inclusiv la faza de pronunțare a sentinței (a se vedea, de exemplu, *Aleksandr Dementyev v. Rusia*, nr. 43095/05, § 23, 28 noiembrie 2013).

8. Prin urmare, ea consideră că Articolul 6 din Convenție este aplicabil procedurii urmate în prezenta cauză și constată, în plus, că acest punct nu este contestat de către părți.

9. În primul rând, în privința pretenției bazate pe absența de la ședința instanței de fond, Curtea observă că argumentele părților se referă, în esență, la problema dacă instanța a citat în mod corespunzător reclamantul sau dacă

eșecul citării s-a datorat comportamentului celui din urmă. Cu toate acestea, ea consideră că, din motivele expuse mai jos, nu este necesar să examineze aceste aspecte.

10. Curtea remarcă faptul că, în conformitate cu legislația moldovenească, un contravenient are dreptul să participe la ședințele privind modificarea sancțiunii. Totuși, aceasta nu implică neapărat că prezența reclamantului la acest tip de ședințe este impusă de Articolul 6 din Convenție, deoarece condițiile acestei dispoziții sunt autonome față de cele incluse în legislația internă (*Aleksandr Dementyev*, citată mai sus, § 44). Ea reiterează, în special, că principiul garantat de Articolul 6 din Convenție, privind obligația de a ține o ședință publică, nu este absolut (a se vedea *Jussila v. Finlanda* [MC], nr. 73053/01, §§ 40-43, CEDO 2006-XIV).

11. În prezenta cauză, Curtea reține că reclamantul nu a contestat procesul-verbal contravențional și că nu se pune problema ca judecătorii naționali să se pronunțe în privința vinovăției lui. În contextul procedurii interne urmate în prezenta cauză, principala întrebare pe care ei trebuiau să o soluționeze era foarte simplă, și anume dacă, în cadrul termenului legal de treizeci de zile, reclamantul plătitise sau nu amenda aplicată. În cazul în care răspunsul era negativ, art. 34 alin. (5) din Codul contravențional prevedea înlocuirea automată a amenzii cu retragerea permisului. Având în vedere caracterul foarte limitat al întrebărilor apărute, Curtea consideră că judecătorii ar fi putut să se pronunțe în mod echitabil și rezonabil în baza comentariilor prezentate de către părți și a altor documente, fără o evaluare directă a probelor prezentate de către reclamant în persoană (a se compara cu *Suhadolc v. Slovenia* (dec.), nr. 57655/08, 17 mai 2011, și *Aleksandr Dementyev*, citată mai sus, §§ 45-46).

12. Curtea reamintește, de asemenea, că, atunci când examinează o plângere în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, ea trebuie să stabilească, în esență, dacă procesul penal a fost, în general, echitabil, având în vedere circumstanțele specifice ale fiecărei cauze (*Ibrahim și alții v. Regatul Unit* [MC], nr. 50541/08 și altele 3, § 250, 13 septembrie 2016). În plus, ea reiterează că o instanță superioară sau supremă poate, în anumite cazuri, să remedieze viciile din procedura primei instanțe (*Kyprianou v. Cipru* [MC], nr. 73797/01, § 134, CEDO 2005-XIII).

13. În prezenta cauză, ea reține că reclamantul a putut contesta hotărârea primei instanțe pronunțate în lipsa lui și a avut posibilitatea de a ridica obiecții și de a prezenta probele pe care le considera necesare. Curtea de Apel l-a audiat pe reprezentantul reclamantului în ședință publică, s-a pronunțat în privința tuturor chestiunilor de fapt și de drept ridicate în această cauză, și a examinat în special noile probe prezentate de către reclamant, și anume plata amenzii după pronunțarea hotărârii instanței de fond.

14. În concluzie, Curtea constată că în prezenta cauză nu era necesară o ședință publică pentru soluționarea cauzei, dar reține că reprezentantul reclamantului a putut, totuși, să participe la o astfel de ședință în fața Curții

de Apel, în timpul căreia interesele reclamantului puteau fi apărate în mod efectiv. Prin urmare, ea consideră că echitatea procedurii în ansamblu a fost respectată (a se compara cu *Marčan v. Croația*, nr. 40820/12, § 47, 10 iulie 2014).

15. Rezultă că plângerea bazată pe lipsa citării în fața instanței de fond trebuie respinsă ca fiind vădit nefondată, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

16. În privința plângerii referitoare la motivarea insuficientă a deciziei Curții de Apel, Curtea reamintește că o instanță nu este obligată să ofere un răspuns detaliat la fiecare motiv invocat, ci trebuie să fie dat un răspuns concret și explicit la argumentele decisive pentru rezultatul procedurii respective (a se vedea, printre altele, *Moreira Ferreira v. Portugalia (nr. 2)* [MC], nr. 19867/12, § 84, 11 iulie 2017). Cu toate acestea, ea consideră că, din motivele expuse mai sus, argumentul reclamantului bazat pe lipsa de la ședința instanței de fond nu era decisiv. În plus, Curtea apreciază că toate elementele decisive pentru soluționarea cauzei au fost examinate de către judecătorii naționali în prezenta speță.

17. Prin urmare, și această plângere trebuie respinsă ca fiind în mod vădit nefondată, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 17 martie 2022.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Branko Lubarda
Președinte